

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valódit.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az állampolgári érdekvédelmet országos hatókörben ellátó**
társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/

Szemtanúk magántörténelme – avagy:

cseppekből áll a tenger

Beszéljünk a **szocializmusról** a visszaemlékezések tükrében

A kizsákmányolás különféle elemeivel bőségesen elárasztott mai **kapitalista társadalmunkban szünni nem akaróan zajlanak a közelmúltbeli, sőt, a még korábbi történelmünk eseményeinek átértékelései**, ami a jobbítás, a tisztábban látás végett helyes gyakorlat lehet. Ám az új minősítések során óhatatlanul történik meg, hogy kellő indok nélkül, s főleg politikai célból, a régebbi **fehérből szürkét**, esetleg **feketét**, a **feketéből** pedig **világosat**, vagy **fehéret** fabrikálnak. E vonatkozásban észrevehető, hogy egyesek úgy járnak el, mintha a zsebükben lenne a bölcsek köve, s akkor is axiómáznak, ha annak nincs meg az aggálytalan bizonyítéka, legfeljebb csak az alaptörvényi háttere. Az ilyen „előállított” történelmi események pedig aligha lehetnek egyebek, úgymond **piacosított alternatív termékek**nél. Ezekre a fiatalabbak talán vevők is lehetnek, ám a több évtizedes élettapasztalattal rendelkezők kevésbé tudnak mit kezdeni velük, hiszen a múltunk egyes epizódjainak **jó-**, vagy **rosszként** ábrázolásait minimum történelmietlenként fogják fel, hiszen azok egy részét nem így élték át, vagy nem így tanulták.

Világhálós **népújságunk**, a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** ilyen kérdésekről is közöl írásokat, nemegyszer az emberek visszaemlékezései, vagy a meggyőződésai alapján, de az ebbéli eseményeket korántsem versenyeztetni akarja, csupán azt kívánja elősegíteni, hogy egyoldalúsággal ne lehessen homályban tartani, korlátozni, elhallgatni e témakörök eddig másképpen ismert tudnivalóit.

*

JÁSZBOLDOGHÁZARÓL JELENTEM II.

Személyes emlékmorzsák az 1956-ban történetekről

E sorozat [első részében](#) az általános iskoláskorom utolsó tanévében velem, valamint az időkben, a szülőfalumban történtek lényegéről szoltam, az 1956. október 23-a drámai eseményéig felelevenítve az emlékeimet. Most folytatom az október 24-e és 29-e közötti napok során hallottakkal és átéltekkel:

Fő hírforrásunk akkor a Kossuth Rádió volt, ahol felborult műsort sugároztak, sok-sok zenével, amelyeket közleményekkel, felhívásokkal szakítottak meg. Amit megtudtunk: Budapesten óriási a zűrzavar, szinte tömegközlekedés sincs, a boltok zömében zárva, város szerte gyújtogatások, rombolások zajlanak, ropognak a fegyverek, ledöntve a Sztálin szobor, s az utcákon bestiális gyilkosságok vannak, üldözik az Államvédelmi Hatósághoz tartozó egyenruhásokat, az államvédelmiseknek gondolt sorkatonákat, meg a kommunista párt- és államvezetés elérhető tagjait. Az egyik helyi lakos, a fővárosból eléggé körülményesen hazaérkezve arról számolt be: szinte vadállati kegyetlenségeket látott a közterületeken, ahol rengeteg a halott és a vér, az épületekről pedig verik le a vörös csillagot. Úgy tűnik, a feldühödött kisebb-nagyobb csoportok a rendszert akarják likvidálni.

Persze, hallgattuk a Szabad Európa Rádiót, a Szabad Magyarország Hangját, valamint az Amerika Hangját, s az Amerika Hangját Európából, majd a londoni rádiót, a Párizsi Rádiót, a Spanyol Nemzeti Rádiót és a római rádiót. Mindegyik hullámhosszon arról szónokoltak, a magyarok most a rabigájukat, meg azok képviselőit zúzzák össze, ölik meg, s elindulnak a szabadság felé, hátrahagyva és elfeledve a rettenetes közelmúltjukat.

Mi, tizennégy éves gyerekek, a nyolc osztályt befejezett volt iskolatársak, csak megrökönyödve néztünk egymásra, amikor összefutottunk a településen. És hangosan kezdtünk tépelődni:

Miért rettenetes? Miért rabiga?

Mi volt abban rettenetes, hogy tanáraink a becsületre, szüleink és a mások tiszteletére, meg a munkára neveltek bennünket? Mi volt abban rettenetes, hogy a politechnikai órán kis fát ültettünk és gondoztunk, sőt, a számunkra képzési célból kijelölt földterületen gyapotot is vetettünk és arattunk, elsajátítva közben a növénytermesztés, gondozás alapvető tudnivalóit? Mi volt abban rettenetes, hogy felső tagozatosként már gondoskodtunk télen a tantermi kályhák fűtéséről, amelyekhez szükséges fát magunk aprítottuk fel az iskola kamrájában? Mi volt abban rettenetes, hogy úttörőként egymás iránti jó cselekedeteket vállaltunk, például a betegség miatt hiányzó társainkat segítettük a tananyag mielőbbi pótlásában?

No és szüleink, meg a többi felnőttek sem értették:

Miféle rabiga volt az, amely lehetővé tette, hogy a tanácsrendszer 1950-es létrejötte óta gazdaságilag folyamatosan fejlődött a községünk, ahol épültek a kövesutak, a járdák, a villanyvezetékek és helyi orvos vigyázott az egészségünkre, illetve gyógyította betegségeinket?

Miféle rabiga volt az, amely lehetővé tette, hogy a községben megtermett cukorrépát, napraforgót, dohányt intézményes módon vették át az állami felvásárlók, a meghizlalt sertéseket pedig az állatforgalmi vállalat munkatársai? Miféle rabiga volt az, amely lehetővé tette, hogy a községben megalakult első termelőszövetkezet már a működésének első évében biztos megélhetést adott a tagjainak? Miféle rabiga volt az, amely lehetővé tette, hogy a helyi katolikus templom minden vasárnap megtelhetett hívőkkel?

Nem sikerült a saját léggömb-akció tervünk végrehajtása

Engem, az általános sulit végzettet azonban már a nyár közepén, egész pontosan, augusztus első vasárnapján nagyon izgatott az a léggömbös történet. Igaz, ebbe csak a szomszédos Pórtelen lakó egyik barátomat vontam be, akivel a korábbi tehénlegeltetésem során ismerkedtem meg. Akivel együtt szüntelenül törtem a fejem, hogyan lehet ekkora méretű ballont készíteni, meg olyasmivel felfújni, hogy messzire röpül, s még cipel is valamit. Gyorsan elolvastuk Verne Gyula Rejtelmes Sziget-ét, amely léggömbös utasok története, s bár onnan konkrét tudnivalókra nem sikerült szert tennünk, hát elővettük a fantáziánkat. A jelzett napon, amikor búcsúja volt a településünknek, elhatároztuk, mi is produkálunk egy hatalmas léggömböt. A megoldás egyszerűnek tűnt: vásárolunk sok-sok lufit, azokat összeragasztjuk, s kerékpárpumpával felfújjuk. A műveletet próbával kezdtük, a megvett egyik lufit széttéptük, majd kezdtük összeragasztani, először mézes-lisztes keverékkel, s mert ez nem vált be, bicikligumi ragasztóval, de hiába. Ekkor lemondtunk a tervünkről, arról, hogy a pesti öldöklőket léggömbös üzenettel szólítsuk fel, hagyják abba a vérontást, amire a kormányzati kérelmek is vonatkoztak akkor elég gyakran.

Óránként félezer léggömb repült fel

A léggömb-rejtélyt egyébként csak évekkel később sikerült megfejtenem, amikor értesültem John Adams angol újságíró beszámolójáról, aki 1956 év elején meglátogatta a Szabad Európa Rádiónak ama léggömbtelepét, amely a bajorországi Freyung város mellett volt, ahonnan óránként, átlagosan félezer ballont repült fel Magyarország irányába, s azok nemcsak rölapot, de mini-újságot is szállítottak. /Az egyik ilyen példány két oldaláról készültek az első fejezetben látható képek./

És most vissza a félelmetes napokhoz:

Bár zuhogtak ránk a szörnyűséges hírek, például arról, hogy a börtönből kiszabadított sok-sok bűnöző is a fegyveresek között van, nálunk, **Jászboldogházán**, nyoma sem volt a lázongásnak, a nyugalom megzavarásának. Az itteni emberek ugyanis dolgoztak a földjeiken, ahol még az őszi betakarítása, majd a szántás és az új vetés volt a soron. Az Új Élet Termelőszövetkezetben is zökkenőmentesen zajlottak a különféle munkálatok. Itt azonban szólnom kell egy különös esetről:

Sárba dobta a kalapját

Ez még akkor történt, amikor Rákosi Mátyást félreállították a párt-és állami vezetés színteréről. Mikor erről értesült **Gergi Pali bácsi**, a tsz egyik legidősebb tagja — ő a községünk távoli, kutyinai nevű területén már régebben működő szövetkezeti csoportból jött át az Új Élet-be dolgozni —, éppen a kocsmából kijövet, találkozva a cimboráival, fájdalmasan kifakadt és a kalapját sárba dobva kiáltotta: **Nincs igazság a Földön, éppen ezt a drága jóembert zavarták el az élről, aki földet biztosított nekünk, a korábbi zselléreknek, napszámosoknak!**

Mínthogy a községünk légvonalban körülbelül félszáz kilométerre lehet csupán a fővárostól, éjszakánként bizony odalátszott a lángoló épületek fénye, szinte vörössé változtatva az ég alját. Ekkor már kezdtünk mi is félni, amit csak fokozott, hogy szintén éjjel, a tanyánkhoz körülbelül 200 méterre lévő kövezett úton katonai teherautók és páncélozott járművek vonultak nagy zajjal Jász-Nagykun Szolnok megyéből Budapest felé. Ekkor döntött úgy édesanyám, aki akkor öt hónapos terhes volt a másodikként várt gyermekével, hogy félig felöltözve, éberén aludjunk, s ha nagyon kezd ugatni a kutya, kapjunk magunkra néhány holmit, s hagyjuk el a házat, bújjunk meg a mögötte lévő kukoricásban.

Ki kell itt térnem arra, hogy 1956-ban már a tanyai családok egy részénél szólt a teleppel-fűtővel funkcionáló néprádió, amely csak a Kossuth és a Petőfi adót fogta a középhullámon. Ám hamar rájöttek a hallgatók, ha a csavaró-gombot kissé elfordítják oldalra, bejön a magyar műsor mellett több külföldi is, például a Szabad Európáé, vagy az Amerika Hangjáé is.

Szóval eljutott több emberhez, így a községbeli egyéni gazdálkodókhoz — közöttük voltak a sok holddal rendelkezők, vagyis a kulákok is — ama agresszív tartalmú propaganda-figyelmeztetés, miszerint eljött a idő az erőszakkal verbuvált termelőszövetkezetek azonnali szétverésére. Hát mindezek hallatán, bizony nem kevesen figyelték a mi közös gazdaságunkat, hogy a tagságának mi a szándéka. Csakhogy az Új Élet-hez tartozó családok ilyesmivel nem foglalkoztak, de azzal a hírrel azonban annál inkább, hogy terv készül az errefelé található tanyák villamosítására. Erre reagálva, szüleim is kezdtek számolgatni, mikorra gyűlhet össze annyi bevételünk, hogy igényt adhatunk be a mi otthonunk villamosítására is.

Akit a barátnője mentett meg az utcai kivégzésétől

Sajnos, a szövetkezeti tagtársak között nem mindenki volt olyan helyzetben, hogy a megannyi rémisztő hír ellenére nyugodtan tervezhette a jövőjét. Hiszen például az **Eszes** családban szüntelenül aggódtak a legkisebb gyermekért, testvérért, aki éppen a sorállományos katonai szolgálatát töltötte Budapesten, ahonnan tőle eleddig semmiféle jelzés nem érkezett. Pedig volt már olyan értesülés a faluban, hogy néhány katonai egységtől hazamehettek az ifjú bakák, amíg nem kapják meg a visszarendelésüket.

Egyszer csak világgá kürtölték a rádiók, hogy 25-én, csütörtökön tömegmészárlás történt a Parlamentnél, ahol sok a halott és a sebesült. **Eszesné** asszony, az édesanya ekkor annyira kétségbe esett, hogy orvost kellett hozzá hívni. Megnyugtató injekciót kapott, de amint annak hatása kezdett gyengülni a szervezetében, újra előjöttek a sírógörcsei. Ekkor valamilyen, a doktortól kapott tablettát szedett be, amikor is heves ugatásba kezdett a kutya, majd hirtelen elhallgatott és olyan vonyításba ment át, mint amilyenel a gazdát szokta üdvözölni. És valóban, betoppant a legkisebb gazda, a katonafiú. Mégpedig uniformisban, kialvatlanul, fáradtan és éhesen. A hozzátartozók megölelgették, megcsókolgatták, megsimogatták, majd adtak számára mosdóvizet, szappant, s törülközőt. Mialatt tisztálkodott, elmesélte a borzalmas perceit.

Mint mondta, elképzelhetetlenül nagy a felfordulás, a zűrzavar Budapesten, ahol szétlőtt épületek, romok, kiégett üzlethelyiségek, a járdákon, útesteken, tereken halottak hevernek, a fákon akasztott emberek tucatjai láthatók, közöttük olyanok is, akiknek a szívét, gyomrát fordították ki, s vagy a nyakánál, vagy a lábánál fogva húzták fel a gyilkosai. És fegyverropogások, ágyúdörgések hallatszanak minden irányból. Bárhol lehet találkozni géppisztolyos csoportokkal, akik tetszés szerint adnak le sorozatokat bármire és bárkire.

— Amint kézhez kaptam az eltávozási iratomat, nyomban igyekeztem a Keleti pályaudvarra, remélve, hogy az előre megbeszélte helyen vár a barátnőm. Csak hát hamarosan én is szembe találok két puskás felkelővel — folytatta. — Tőlem fiatalabbnak tünnek, s amint

meglátták a honvédségi ruhámat, azonnal fejemhez vágták: Te rohadt ávós, csak perceid vannak hátra, előbb azonban mutasd meg, melyik fal mellett akarsz megdőgni! Ijedtemben nem hogy válaszolni nem tudtam, de szinte levegőt venni se. Amíg ott álltam előttük rémülten, egyikük már a tölténytárát igazgatta, ám ekkor odaérkezett a lány. Aki rájuk ordított: Mit akartok, fiúk, hát ez az én barátom, sorkatona, éppen hazafelé tart! Erre a két ifjú harcos megenyhült, s mosolyogni kezdtek, hiszen ismerték a fiatal hölgyet. Erre megveregették a vállamat, s jó utat kívánva adtak egy szál cigarettát, amit meg is gyújtottak. Majd azt mondták: semmi gond, öreg, menjél, hogy elérd a vonatodat! Hát így menekültem meg a kivégzésemről!

Mindezt a szüleimnek a már megnyugodott anya mesélte el. Aki arról is értesült a katonafia révén, hogy a vonattal jövet, számos településen látott pusztításokat. Ő arra következtetett mindezekből, hogy nemcsak a Rákosi érának, de a szocialista rendszernek is vége lehet. És feltette a kérdést: mi lesz a mi tsz-ünk sorsa?

Ekkor Anyukám meglátogatta a tanácsházán hivatalsegédként dolgozó édesapját — róla már korábban szoltam —, aki az épület egyik kis szobájában lakott, s elmondta:

— A község csendes, a bolt is működik, az áramellátás zavartalan, s röviddel ezelőtt csak egy erősen ittas nagygazda /kulák/ tántorgott be hozzám a kérdéssel: mit keresek még itt? Persze jól ismertük egymást, ezért elkísértem a járdáig, s megmutattam, merre kell hazafelé indulnia. Elköszöntünk egymástól, kezet fogva, majd ballagni kezdett. Hol bal felé, hol jobb felé vette lépéseit, de haladt előre.

Odahaza persze a szüleim is kezdték végig gondolni a megelőző éveket, főleg este, amikor befejezték a napi munkát, ami után olykor a szomszédok is eljöttek beszélgetni. Magam is ott settenkedtem körülöttük, s hallottam a részleteket:

Például arról, hogy egyik alkalommal már nem kaphattunk vágási engedélyt a második disznóöléshez, ezért a munkát nagy titokban kellett elvégezni, még pedig a leölt állatot az istállóba vitték, ahol nem pörzsölték, hiszen annak szaga van, amit a tanyába érve bárki észlelt volna, ezért azt megnyúzták. A húst, a szalonnát pedig alaposan besózva tartósították. A hurkát, kolbászt, tepertőt pedig apró részletekben készítették el, hogy annak illata se terjengjen.

De arról is szó esett, hogy a baromfira, a szemes terményre, meg a más egyébre is vonatkozó beszolgáltatási kötelezettségnek mindig eleget tudtak tenni, sőt volt eset, amikor az előírt súlymennyiséget és darabszámot túl is teljesítették. Abban egyetértés volt, hogy az állam felé ilyenén tartozásnak errefelé mindenki eleget tudott tenni, ha azt akarta is. Ha nem, hát akkor megjelent nála a hatóság okkal, joggal...

Említették a nyári szemveszteség mérését is, amikor a begyűjtési szervek ez aratandó búzatábla egy meghatározott keretén belül figyelték meg, mennyi szem pörgött ki a kalászból. Az ilyen ellenőrzésre döntően azon parasztgazdáknál került sor, ahol nagy területű volt a betakarítandó termés. Arról lehetett hallani, akadtak módos földtulajdonosok a községben, akiknek olyan mennyiségű élelmiszer-gabonájuk termett, hogy nem túlságosan érdekelte őket, ha annak egy része már a learatatlan növény kalászából hull a földre. Ha ezeket észrevették az ellenőrök, megtették az eljárás szükséges intézkedéseit.

Összességében olyan véleményre jutottak édesapámék, meg a szomszédok is az ilyesféle esti beszélgetéseken, hogy a kisebb-nagyobb zavarok, hibák ellenére felfoghatatlan számukra az a felfordulás, amelybe az ország került. Mert élhető feltételek jöttek itt létre, hiszen a közellátás garantálva volt, a fiataloknak lehetett tovább tanulni, hiszen a származási megkülönböztetés nem működött oly szigorúan, a saját vagyon nem volt kitéve rablásoknak, tolvajlásoknak, s bármily kevés földje is volt valakinek, az állam nem járt a nyakára, hogy adja el.

Nem így volt ez a felszabadulás előtt, amikor például a mi tulajdonukban lévő négyholdnyi területet folyton meg akarta tőlünk vásárolni a szomszédos nagygazda, mondván, a nadrágszíjparcellán nem lehet sokra vinni, s ha eladjuk neki, akkor dolgozhatunk az ő sokkal nagyobb területén, mégpedig tisztességes ellenszolgáltatás fejében. Amiről azonban már nem ő értesített, hogy a napszámosság olykor ímmel-ámmal fizette ki, az egyik béresének ujját pedig eltörte, amikor elégedetlen volt a munkájával.

A szüleim pozitívként azt is emlegették, hogy a Rákosi rendszerben működtek az állami jószolgálatok, amelyek egyik bizonyosága:

A temetési segély fedezett minden költséget

Amikor 1954. január 9-én meghalt a tanyai otthonukban velünk együtt lakó 89 éves Füleki Mihály, aki az édesanyámat is nevelő nagybácsi volt, s a temetési költségeinek fedezéséhez hatósági segílyt kértünk — mint az a 4/1954-es számú Halotti Anyakönyvi Kivonatra történt feljegyzésből is kiderül —, 800 forintot utalt ki részünkre a területi Szakszervezet Társadalombiztosítási Központja. Ez az összeg csaknem megfelelt az akkori átlagfizetésnek, s a végtisztességgel járó minden kiadásunkat fedezte.

1954-es Halotti Anyakönyvi Kivonat, amely a 800 forintos temetési segély kiutalását tartalmazza

Szóval ilyesféléről beszélt odahaza édesapám és édesanyám, akik láttak jövőképet abban, ha tsz-ben maradok dolgozni, s ott sajátítok el valamilyen szakmát, továbbtanulás révén.

Ahogy arról ezen emlékezés első részében már említést tettem, először a rettenetes nagy zajjal működő körmös traktorok érdekeltek, majd a sokkal halkabb Zetorok, amelyek a közeli Alattyán gépállomásáról jártak nap mint nap a közös gazdaságunkba. Ahol azonban felfigyeltem egy

mindig elegáns ruhában járó fiatalemberre is, akit valamilyen Sanyinak hívtak, s agronómusi feladatot látott el, ami a nagyüzemi termelés irányításának felelt meg. A környékbeli idős emberek biztattak is, sajátítsam el ezt a mezőgazdasági szakmát, s utána jó helyem lesz itt, az Új Élet-ben.

Minthogy a volt iskolaigazgatóm, Menyhárt János is ezt ajánlotta, amikor nyolcadik osztályosként a továbbtanulásról beszélgettünk, hát úgy gondoltam az október végi egyik estén, elkezdek készülni arra, hogy a jövő év tavaszán mezőgazdasági technikumba jelentkezem. A pislákoló petróleumlámpa fénye mellett rögtön hozzá is fogtam, hogy megkeresem a növénytan könyvemet. Amikor...

Amikor fülsiketítő zajra kaptam fel a fejem, mely a közeli kövesút felől áradt. Kiszaladtam az udvarra, s láttam ám, hogy Szolnok irányából egy végeláthatatlan tankoszlop halad lassú tempóban Budapest felé, amelynek csak az első harckocsija világít gyengén... Szüleimmel gyorsan kézbe vettük az előre elkészített kis csomagot /benne ennivalóval, vízzel, evőeszközzel, kis takaróval, fájdalomcsillapító tablettákkal/, s mentünk gyorsan a házunk mögé, a még le nem vágott kukoricásba, ahol megbújtunk. És elhatároztuk, ha a fülsiketítő zaj ellenére ugatni kezd a kutya, azonnal futunk messze az épülettől. Ám a házörzőnk hallgatott, ami azt jelentette, idegen személy nem járt arrafelé, s jó egy óra elteltével elvonultak a harci járművek is, így visszaballagtunk otthonunkba.

Hadirokkantnak tisztelgett a golyószórós szovjet katona

A hadirokkant nagyapám, László István, aki 1956. októbere egyik napjának késő éjszakáján a jászboldogházi tanácsháza előtt állva számolta meg az ott elhaladó 72 szovjet harckocsit.

Másnap reggel szokásosan vittem a tejet a csarnokba, s hazafelé tartva, beugrottam a nagyapámhoz, érdeklődve tőle, hogyan élte át az éjjeli félelmet, hiszen ezek e döbbenetes morajló járművek a tanácsháza előtt közvetlenül, a települést ketté szelő közúton haladtak. Mire elmondta:

— Ahogy észleltem a dübörgést, azonnal kibicegtem az épület elé, s kezemben a görbebotommal, megálltam a fal mellett. Úgy késő este fél tizenegy óra körül lehetett, amikor megláttam a hernyótalpasok vezető járművét, rajta a vörös csillaggal, s tetején egy félig kilátszóan figyelő golyószóróssal, aki felém kezdte fordítani a fegyvert. Átfutott rajtam az ijedtség, hogy ha ez belém ereszt egy sorozatot, akkor itt végem van. Azután agyamba villant a múltam, de hiszen az eső világháború szerbiai harc terén, már szembe kerültem a halállal, amikor egy ágyúgolyó szétroncsolta a bal lábamat. Hát lesz, ami lesz, gondoltam, egy hadirokkantnak már úgyis mindegy.

Ám ahogy közeledett a harckocsi, észrevettem, hogy a szovjet katona visszafordította a golyószórót a menetirányba, majd előkapta a távcsövet, s először az épületen lévő vörös csillagos címert pillantotta meg, utána engem nézett. Majd a másodperc töredéke alatt szabaddá tette egyik kezét, s a kiegyenesített ujjait a fejéhez emelve, tisztelegve köszöntött, amikor a tankja elhalad mellettem. Az egyik kezemet felemelve fogadtam a szép gesztusát, miközben ő is néma maradt, én is. Akkor éjszaka 72 tankot számoltam meg, amelyek előttem tovagördültek...

2012. október 27.

Velkei Árpád

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA

a **rendszerváltozás veszteségeinek** készülő
VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,
a
FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG -ot !

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**
